

Jamsai

เมื่อเธอต้องไปขอความช่วยเหลือจาก (อดีต) เพื่อนสนิทอย่างเขา
แต่เขาดันไม่อยากได้เธอกลับมาเป็นเพื่อนแล้วนะสิ

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Mr. Deer

and I

อ่อนรัก

จากหนุ่ม

ข้างบ้าน

TheLittleFinger เขียน

kanapy นว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

Mr. Deer and I อ้อนรักจากหนุ่มข้าวบ้าน

TheLittleFinger เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2509-3

ภาพประกอบ สิริกาญจน์ แซ่ป้ง (kanapy)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บัค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 159 บาท

พิมพ์

กระดาษหนอมลายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

ฮาโหลวว~~ มีใครอยากได้เพื่อนบ้านสวยๆ แบบมยองนังไปอยู่ใกล้ๆ มัยค้ำา!
มยองนังขอตะโกนดังๆ เผื่อจะมีใครสนใจอยากให้มยองนังไปอยู่บ้านข้างๆ บ้าง >||<

ก็เห็นสาวๆ เช็ตนี่ไซค์ดีไซค์ดี ได้คนข้างบ้านเป็นหนุ่มหล่อสุดฮอตกันทั้งนั้นเลย
มยองนังล่ะอิจฉาตัวร้อนสุดๆ โดยเฉพาะสาวน้อย 'ลิลลี่' จากเรื่อง 'Mr. Deer and I
อ่อนรักจากหนุ่มข้างบ้าน' ที่มี 'เลย์' หนุ่มหน้าสวย ขวัญใจแม่มกอย่างมยองนังอยู่บ้าน
ติดกันตั้งแต่เด็ก แต่ลิลลี่ดันไปเลิกคบกับเลย์ซะงั้น ด้วยเหตุผลว่าเขาฮอตเกินไป! แหมम्म
ถ้าเป็นมยองนังนะ จะไม่ยอมเลิกคบกับหนุ่มหล่อตาสวยคนนี้หรอก แต่จะเปลี่ยนสถานะ
จากเพื่อนเป็นแฟนแทน คิกๆ ^O^

ผลงานเล่มนี้เป็นเซ็ตเดียวกับกับ 'Mr. Lion and I ขยับหัวใจให้เข้าใกล้รัก' และ
'Mr. Fox and I เติมรักใส ใส่หัวใจรัก' ของนักเขียน TheLittleFinger เจ้าเก่าเจ้าเดิม
ของเจ้านั่นเอง มยองนังขอกระซิบนิดหนึ่งว่า หนุ่มๆ เช็ตนี้งานดีทุกคนเลยจริงๆ มยองนัง
ไม่รู้จะหวั่นไหวกับใครดี T^T อือออ... งั้นเอาไว้ค่อยมาเลือกหลังอ่านจบดีกว่า ตอนนี้อะ
ไปลุ้นความสัมพันธ์ของลิลลี่กับเลย์ว่าจะลงเอยอย่างไรกันเถอะค่า

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

อัลโหลลล เหมือนจะไม่เจอกันนาน (แฮะตัวเอง ฮ่าา) ในที่สุดพ่อนุ่มคนที่ 3 ของวุฒแลนดี้ก็ได้ถูกสัคคลอดแล้วค่ะ! ตอนที่เขียนเล่มก่อน เหมือนเราแอบไปไปว่าจริงๆ คอนเซ็ปต์ของเซ็ต้นี่ประกอบด้วย 3 สิ่ง นั่นคือ 1) เพื่อนบ้าน 2) ฝ่ายชายชื่อเหมือนสัตว์ป่า 3) ฝ่ายหญิงชื่อเหมือนดอกไม้ สรุปว่าคอนเซ็ปต์ก็คือดอกไม้และสัตว์ป่าที่เป็นเพื่อนบ้านกันนั่นเอง~

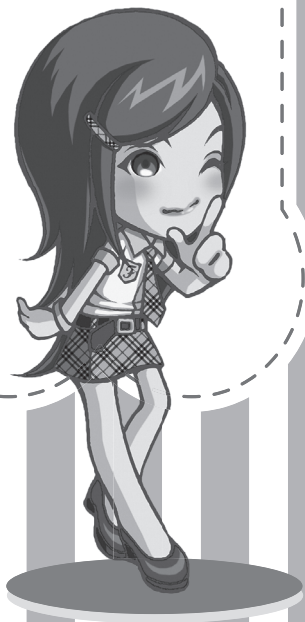
จริงๆ นางเอกของเลย เราวางคาแร็กเตอร์ไว้ตั้งแต่คิดคาแร็กเตอร์ของเลยแล้วค่ะ ว่าอยากให้เป็นสไตล์ลุๆ ห้าวๆ หน่อย ภายนอกดูตรงข้ามกับเลยนะว่างๆ พอจะเริ่มเขียนเรื่องของเลยเลยไม่อยากทำให้ไร่ปล่อยให้คาแร็กเตอร์นางเอกนำทางไปเลย จนออกมาเป็นคู่เลิฟ ลิลลี่กับเลยอย่างเล่มนี้ ส่วนเล่มสุดท้ายของเซ็ตอย่างแจสเปอร์จะเป็นนางเอกแบบไหน ต้องรอดติดตามอีกทีนะ ไปให้เราคิดแนวเรื่องเอาไว้แล้วแหละ รอเวลากลับอีกแป๊บเท่านั้นน~!

รักกกกก <3

FB : TheLittleFinger Koi

Twitter : TheLittleFinger (@LittlefingerKoi)

IG : littlefingerkoi

- My Tricky Neighbor -

ชื่อ : เลย์ (LAY)

วันเกิด : 21 มิถุนายน 25XX

สูง : 182 cm

ที่มาของฉายา : ตาสวยเหมือนตาของกวาง

สรรพคุณ : มีออรา่ หลานผู้อำนวยการ

ความสามารถพิเศษ : พูดได้ห้าภาษา

งานอดิเรก : ดูหนัง เดินเล่น

ของชอบ : หนึ่งทุกประเภท

ของไม่ชอบ : ของมีกลิ่นเหม็น

คติประจำใจ : ไม่มี

สนิทกับเพื่อนคนไหนที่สุด : ทุกคนเลย ผมเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี

ที่สุดในกลุ่มนี้นะ :)

มีอะไรจะบอกเพื่อนในกลุ่มมั๊ย : แจสเปอร์ หัดมีมนุษยสัมพันธ์บ้างนะ

1

ปัญหาใหญ่บังเกิด

"เออะลิลลี่"

"?"

นั่นเป็นเสียงจาก 'ถึงถึง' เพื่อนซี้ผู้มาพร้อมทรงผมหางม้าเรียงตั้งกับแว่นสายตาทรงแมลงปอ ก่อนเจ้าตัวจะชะงักก็เฝ้าที่เอาแต่เดินวนไปมา แล้วหันขวับมาทางฉันด้วยสีหน้าจริงจังสุดๆ

"ก่อนอื่นเราต้องมาติ๋มกันอีกสักหน่อย -_-+"

"เราติ๋มกันรอบที่ยี่สิบแล้วเหอะ ถึงเพื่อนรัก -_-"

"ไม่ๆ เราต้องติ๋มกันอีกหน่อย" ถึงยกนิ้วส่ายกระดุกกระดิก "อย่าลืมว่าอันดับแรก เราต้องทำหน้าที่ติ๋มเจ็มสุดๆ"

"อาะฮะ" ฉันพยักหน้าตอบรับด้วยน้ำเสียงสุดยานคางกับการติ๋มรอบที่ยี่สิบเอ็ด

ตอนนี้พวกเราทั้งคู่ยืนอยู่ที่หน้าทางเข้าห้องทำงานของกรรมการนักเรียน และแน่นอนว่ามันย่อมมีที่มาที่ไป...พวกกรรมการนักเรียนนะเกือบเรียกได้ว่าเป็นพวกอภิสิทธิ์ชน คนพวกนี้ไม่ใช่บุคคลที่ถ้าใครอยากเจอ

ก็เดินดุ่มเข้ามาเจอกันได้ง่ายๆ โดยไม่มีการนัดหมายเอาไว้ล่วงหน้า

โดยเฉพาะกับประธานนักเรียนด้วยแล้วนะเนี่ย!

"เราต้องทำหน้าที่จริงๆ" ถึงย้าอีก "จากนั้นเราค่อยบอกพวกนั้นว่า พวกเราเป็นแฟนคลับของพี่แจ๊คสัน"

แล้วทำไมพวกเราถึงมาอยู่ที่นี่นะเหรออ...

อันที่จริงในกรณีของฉันกับถึงถึงเพื่อนรักเนี่ย จะเรียกว่านัดหมายไว้ ก็คงไม่เต็มปากนัก เพราะฉันกับถึงถึงไม่ใช่คนที่เปย์ฝ่ายนัดพวกเขา แต่เป็น พวกเขาต่างหากที่นัดหมายเรา แถมไม่ใช่ในเรื่องที่ควรเก็บไปภาคภูมิใจได้ ชะด้วย -O-;

"ลิลลี่ นี่ฟังอยู่ปะเนี่ย _-"

"อ้อ ฟังอยู่น่า" ฉันพยักหน้าหงึกๆ พร้อมชี้นิ้วไปที่บานประตูตรงหน้า "สรุปจะเข้าไปกันรึยัง"

"ยังๆ ฉันว่าเราควรเตรียมกันอีกสักกรอบก่อน _-;"

"เราเตรียมกันมาอีสิบเอ็ดรอบแล้วเพื่อนรัก =_="

"แต่ว่า..." ถึงทำท่าลังเล

"เฮ้ พวกเธอจะเข้าไปรีเปล่านะ"

"!!!"

ฉันกับถึงถึงสะดุ้งโหยงก่อนหันกลับไปหาคนเอ่ยทัก ทำทางมาดมั่นขนาดนี้ เธอต้องเป็นหนึ่งในพวกกรรมการนักเรียนแหละ

"เอ่อ เข้าสิเข้า" ถึงรีบบอก ก่อนชี้นิ้วไปด้านในพร้อมหัวเราะแห้ง "เราแค่ไม่แน่ใจว่าพี่ที่มอยูรีเปล่านั้นเองนะ ฮะๆ"

"อยูสิ เห็นบอกว่ามีนัดเจอกับนักเรียนที่ทำผิดกฎอะไรสักอย่างตอนเที่ยงครึ่ง" เธอตอบก่อนก้มมองนาฬิกาข้อมือ "แต่มันเลยมาเกือบห้านาที่แล้ว สงสัยกำลังคุยอยู่ละมัง"

"แหะ ยังหรออ อันที่จริงพี่เขานัดพวกเราเองนี่แหละ _-;"

"อ้าว พวกเธอเองหรออเหรออ งั้นถ้าให้แนะนำล่ะก็...รีบๆ เข้าไปก่อน ที่พวกเธอจะโดนบทลงโทษหนักกว่าเก่าดีกว่านะ พี่มเกลียดคนไม่ตรงต่อเวลา จะตายไป"

"เหรออ O_O;; งั้นเรารีบเข้าไปกันเหอะลิลลี่"

คะ ในที่สุดยัยถึงก็ยอมหยุดการเดี้ยมและเข้าห้องไปสักที -_-
และมันก็เป็นไปตามที่กรรมการนักเรียนคนนั้นเตือนเอาไว้เป๊ะ!

"...หกนาที"

เพราะทันทีที่เราก้าวเข้าไปในห้องทำงานของพวกกรรมการนักเรียน
น้ำเสียงหงุดหงิดรับสื่อน้ำก็ลอยมาจากคนที่นั่งกดออกรออยู่ที่โต๊ะทำงาน
ด้านในทันใด

"ฉันคิดว่าฉันนัดเอาไว้ตอนเที่ยงครึ่ง" พี่ทิมขยายความ พร้อมก้มมอง
นาฬิกาที่ข้อมือตัวเอง "แต่ตอนนี้นาฬิกาฉันมันบอกเวลาเที่ยงห้าสิบเอ็ดนาที
ซึ่งถ้าตัดส่วนที่ฉันตั้งเอาไว้เร็วกว่าปกติไปสิบห้านาที มันก็คือเที่ยงสามสิบหก
นาที"

โอ้โฮ ตั้งนาฬิกาเร็วกว่าปกติตั้งสิบห้านาที

คือแบบ...อันที่จริงพี่เขาก็จัดอยู่ในประเภทหนุ่มหน้าตาดีของโรงเรียน
แถมมีแฟนคลับเยอะพอสมควรอยู่หรอกนะ แต่ไอ้นิสัยเป๊ะไปหมด ไม่มี
ยืดหยุ่นอะไรเลยสักนิดนี่มันก็เกินไป คนเรามันต้องหย่อนๆ กันบ้างสิน่า
สิบห้านาทีเอาไปทำอะไรเง่าได้อีกเยอะแยะ จะรีบเร่งเวลาไปไหน เร็วเกินจน
-O-

"ขอโทษคะ เราเผลวแต่หลงทางกันอยู่" ถึงอ้างเหตุผลที่โคตรฟังไม่ขึ้น
หลงทางเนี่ยนะ! คนบ้าที่ไหนจะหลงทางในโรงเรียนที่ตัวเองเรียนมาร่วม
สองปีเต็มกันซะ "แต่ว่าสำหรับเรื่องนั้นนะ พวกเราารู้สึกผิดจริงๆ นะคะ"

"ใช่คะ รู้สึกผิดมากๆ" ฉันพยักหน้าเอออออกอ้อมก ไหลไปตามน้ำ
พยายามทำตัวให้มีบทหลังถูกเพื่อนรักยกศอกกระแทกเข้าใส่เพื่อกระตุ้น
"แล้วก็อันที่จริง...พวกเราเป็นแฟนคลับของพี่แจ๊คสินะคะ"

"ใช่คะ แบบว่า...ฮิวจ์แฟนเลย! เกือบตั้งตัวเป็นหัวหน้าแฟนคลับพี่แจ๊คสิน
แล้วด้วยซ้ำ O_O!"

"แฟนคลับจ้ะเหรออ" พี่ทิมขยับยิ้ม แต่มันเป็นรอยยิ้มที่ดูแล้วรู้สึก
เสียวสันหลังมากกว่าสบายใจ

"คะ แฟนคลับ!" ถึงกับฉันพากันพยักหน้ารัวตามแผน "คลังไคล้มากกก

ก็เลยอยากถ่ายรูปพี่เค้าเก็บไว้เยอะๆ อีกอย่าง...พี่เขาก็ดูไม่ได้ว่าอะไรด้วยนะคะ เราขออนุญาตถ่ายดีกว่า ไม่ได้แอบถ่าย ไม่มีภาพหลุด ภาพเรตสับแปดบวกละไรทั้งสินะ"

"สับแปดบวกละไร คงไม่นับภาพที่หมอนั่นถอดเสื้อเดินในสนามรักบี้สินะ"

ตบ~

รูปภาพโพลารอยด์ปึกย่อยๆ ถูกโยนลงบนโต๊ะตรงหน้าพวกเรา มันลั่นแล้วแต่เป็นภาพของชายหนุ่มลูกครึ่งได้หวัน-อเมริกัน ผมสีดำ ตัวสูง ร่างหนา แขนงักก็พา แถมยังยื่นเก็กสารพัดทำตั้งแต่ถือลูกรักบี้ยื่นยิ้มเฉยๆ ยื่นถอดเสื้อโชว์กล้ามเนื้อหน้าอกและหน้าท้องสวยๆ แถมยังใส่กางเกงโหดต่ำเห็นวีไลน์ชวนเสียวไส้ โดยมีสนามรักบี้เป็นฉากหลัง

เอ่อ...

"อันนี้พี่เขาเสนอแนะมาเองเลยนะคะ ฉันไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากกดชัตเตอร์นะค่ะ O_O!" ฉันรีบบอกทันใด นี่ไม่ได้โมเมเลยนะ ตอนแรกถึงกับฉันไปที่สนามรักบี้เพื่อแอบถ่ายภาพเด็ดๆ ของเขาก็จริง แต่พอพี่เขารู้ตัวว่ากำลังเป็นเป้าหมาย พี่แกก็ถึงกับเดินมาบอกให้พวกเราอยู่รอบแป็บหนึ่งก่อนจะพากันยกโขยงมาให้เราถ่ายภาพให้จนเหมือนเป็นงานถ่ายแบบการกุศล

"ช่างเถอะ ฉันคิดว่าฉันรู้จักหมอนั่นพอควร" พี่ทิมแบ่ปากน้อยๆ "แต่เรื่องที่เป็นประเด็นให้ฉันเรียกพวกเธอมา ไม่ใช่เรื่องนั้นสักหน่อย"

"เห O_O?"

ฉันกับถึงทำตาโตพร้อมกันทันใด ถ้าไม่ใช่เรื่องนี้แล้วจะเป็นเรื่องไหนได้ละ ในเมื่อวันนั้นตอนเกิดเหตุพวกเรากำลังถ่ายภาพพี่แจ๊คสันเวอร์ซันเช็กชีเบาๆ อยู่ ก่อนกรรมการนักเรียนคนหนึ่งจะเดินเข้ามายึดกล้องกับบรรดาภาพถ่ายที่ได้เอาไว้ พร้อมกับร้องไวยววายว่าพวกเราทำเรื่องชวนอนาจารในเขตโรงเรียน แต่พี่แจ๊คสันเอาตัวรอดไปได้เพราะเขาได้ชื่อว่าเป็นนักกีฬารักบี้ของโรงเรียนที่ช่วงนี้ต้องซ้อมอย่างหนักทุกวันเพื่อเตรียมตัวแข่งกระชับมิตรกับโรงเรียนคู่แข่งช่วงต้นเดือนหน้า ในขณะที่ฉันและถึงถึงมีข้ออ้าง

ให้เอาตัวรอดแบบเขาที่ไหน แถมยังมี...

"ฉันรู้ว่าพวกเธอรับจ้างถ่ายภาพจากพวกแฟนคลับ"

เวร! พี่เขารู้ด้วยหรอ!!! ตะ...แต่ก็ไม่น่าแปลกใจหรอกมั้ง ฉันกับถึงออก
จะรับออเดอร์แบบเปิดเผยนี่นา ถึงแม้ว่าบางรีเคิสต์มันอาจจะแบบ...

โอเค สารภาพก็ได้ ความจริงฉันกับถึงถึงไม่ใช่แฟนคลับบ้างอะไร
ของพี่แจ๊คสันหรอก ไม่ได้รู้จักมักจี่ในชื่อเสียงเลยด้วยซ้ำ แต่เพื่อนต่างห้อง
ที่จ้างงานมาดันแอบรีเคิสต์เบาๆ มาว่าถ้าได้เซ็ตเลสมาด้วยอาจมีโบนัส
แถมให้อีก ฉันกับถึงก็เลยยอมลงทุนไปนั่งเฝ้าพี่เขาเล่นกีฬาทั้งที่ไม่ได้ชอบ
เอาซะเลย ยังดีที่สุดท้ายพี่แกมาถอดเสื้อเป็นแบบให้เอง แต่ไม่ดีตรงที่
โดนกรรมการนักเรียนจับได้แน่ละ ชิ --+

"และอันที่จริงแล้วการแอบถ่ายภาพถือเป็นเรื่องขัดกับกฎของโรงเรียน..."

"พวกเราไม่ได้ถ่ายภาพอะไรที่มันอนาจารเลยนะคะ แบบว่าถึงจะมี
รีเคิสต์มาบ้างก็เถอะ แต่พวกเราก็มีจรรยาบรรณมากพอที่จะไม่..." ฉันกับถึง
ส่งเสียงแย้งออกมาแทบจะพร้อมกัน แถมยังยกนิ้วไว้ไว้ที่ด้านหลังเหมือนกัน
ด้วย

"แต่อย่างที่บอกว่าฉันไม่ได้เรียกพวกเธอมาเพราะเรื่องนั้น" สายตาเย็นๆ
ว่าชวนเสียวไส้แล้ว เจอประโยคนี้นี้เข้าไปฉันถึงกับอยากวาร์ปตัวเองออกไป
ให้พ้น การที่ใครสักคนรู้ในสิ่งที่เราไม่รู้มันรับมือได้ยากจะตายไปนะ

"ละ...แล้วมันเรื่องอะไรคะ -O-;"

"เรื่องนี้ไง"

แกรก!

ประธานนักเรียนมาดเฉียบหยิบเอาซากอะไรบางอย่างออกมาวาง
บนโต๊ะ และมันคือซากแตกหักของเซรามิกสีขาวที่ถูกปั้นให้ขึ้นรูปเป็นใบหน้า
สวยแต่ดันมีแค่ครึ่งเดียว!

"พอจะเดาได้มั้ยว่ามันคืออะไร มาจากไหน"

ชิบบบบบ

ใช่เลย!!! ไข่เรื่องรับจ้างถ่ายภาพเซ็ตเลสของหนุ่มรักบี้มาให้แฟนคลับ
กลับกลายเป็นเรื่องซี้ปะตัวไปเลยเมื่อเจอเรื่องนี้เข้าไป!

"ระ...เราไม่รู้..."

ฉันอ้าปากกำลังจะเถียง แต่โชคดียังไง ที่ยังพูดไม่ทันจบดี เพราะ สิ่งต่อมาที่พี่หมียืนขึ้นมาวางบนโต๊ะคือกระดาษเอสซีทีเต็มไปด้วยภาพถ่าย ที่ได้ว่าได้มาจากกล้องวงจรปิด แถมยังคุณภาพดีมากจนมองเห็นได้ชัดแจ่ม ว่าผู้หญิงสองคนที่อยู่ในนั้นหน้าตาเป็นยังไง จนสืบตามตัวเอาได้ง่ายดาย แบบนี้

"คือ...ฉันไม่ได้ตั้งใจนะคะ U.U" ฉันกลับคำให้การเอามั่นที่ออๆ พร้อม ตีหน้าเศร้าสำนึกผิดแถมไปให้แบบสุดกำลัง

ฮือออ ได้ใจกัน ฉันนึกว่าจะไม่มีใครรู้! ไม่มีใครเห็นแล้วเชียวนะ!!! มันเกิดเรื่องมาตั้งเป็นอาทิตยแล้วนี่นา! ตอนนั้นฉันกับถึงแอบตามสองหนุ่ม ชมรมฟุตบอลที่ได้ชื่อว่าเป็นคู่จิ้นขวัญใจสมาคมสาววายในโรงเรียนตามออเดอร์ แต่พวกเขาดันรู้ตัวก่อนจึงพยายามจะวิ่งไล่จับเรา ฉันกับถึงเลยวิ่งหนีสุดกำลัง ก่อนจะเสียหลักชนรูปปั้นวินสที่ตั้งอยู่กลางโถงทางเดินตกลงมาจนหน้าแตก เข้าให้ T_T แง ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะ

"คนทำผิดก็พูดแบบนี้กันทั้งนั้น โทษทีนะ ฉันจำเป็นต้องรายงานเรื่องนี้ กับผู้อำนวยการ..."

"ไม่ได้นะคะ!" ฉันเบิกตาโตยกมือยกไม้โบกไปมา "ฉันจะขอใช้ให้ก็ได้ แต่อย่าให้เรื่องถึงผู้อำนวยการเลยนะคะ =[]="

"ขอใช้ฉันเหวอ หมายถึงจะจ่ายค่าเสียหายทำนองนั้นรึไง"

"ก็...น่าจะทำนองนั้น"

ฉันพิมพ์ตอบระหว่างที่หัวคิดคำนวณอยู่ว่ามีเงินเก็บในกระปุกบวกกับ ในธนาคารอยู่สักเท่าไร? อ่า ได้หมดตัวแหงๆ แต่มันก็ดีกว่าให้เรื่องถึง ผู้อำนวยการแน่ๆ ละ ถ้าเรื่องถึงผู้อำนวยการตีไม่ติดถึงแม่ แล้วทีนี้ฉัน ก็แบบ...โอ้ยยย ไม่ดีหรอก แคคิดก็เสียวกันแล้วเนี่ย!

"แล้วรู้รีเปลว่ารูปปั้นเทพีวินสนี่ราคาสักเท่าไร?" เขาเอ่ยและเว้นช่วง ไปนิดหน่อย เหมือนรอให้ฉันขาดใจตายไวๆ "มันราคาสี่แสนห้า"

"สี่แสนห้า!!!" ราคานานั่น หล่อมาจากเซรามิกหรืออินฟินิตัสโตน พระนั่น!

"ใช่ สีแสนห้า...ถ้าไม่อยากให้เรื่องนี้รู้ถึงผู้อำนวยการ เธอก็ต้องชดใช้ค่าเสียหายนั้นมาให้ครบถ้วน แล้วฉันจะจัดการให้คนซื้อรูปปั้นตัวใหม่มาวางชดเชย ตกกลงตามนั้นมัยล่ะ"

"ก็อยากตกลงอยู่หรอกค่ะ แต่ฉันจะไปเอาเงินมากมายขนาดนั้นมาจากไหนกันล่ะ -O-;"

"นั่นเป็นเรื่องของเธอ ไม่ใช่เรื่องของฉัน" พี่ทิ้มบอกก่อนเอนหลังพิงเก้าอี้ด้วยท่าทางไม่ไยดี "ถ้าเธอต้องการชดใช้ค่าเสียหายแทนจริงๆ ละก็...ฉันจะให้เวลาพวกเธอหนึ่งอาทิตย์ ก่อนที่ผู้อำนวยการจะกลับมาจากต่างประเทศ แต่ถ้าภายในเวลาที่กำหนด พวกเธอไม่มีค่าเสียหายมาชำระตามที่บอกเรื่องทั้งหมดจะส่งถึงผู้อำนวยการแน่ๆ"

"หนึ่งอาทิตย์เองอะ! เงินก็ไม่ใช่บ่อยนะคะ แล้วเวลาแค่นั้นเราจะไปหามาจากไหนกัน ถ้าพี่จะใจร้ายปานนั้นก็บอก ผอ. ไปเลยเหอะค่ะ" ถึงไววายลั่นจนอีกฝ่ายคิ้วกระตุก

"...แน่ใจหรือว่าอยากให้ฉันรายงานเลย"

"ยะ...อย่าเพิ่งง -O-;;" ฉันรีบส่ายหน้าพริต ตายๆ ถ้าเรื่องเข้าหู ผอ. ก็ต้องรู้ถึงหนูแม่ฉันแน่ๆ โดนตีตัวลายพอดีกัน! "แต่เงินขนาดนั้น..."

"นี่มันตัวเลือกที่เธอเป็นคนร้องขอจากฉันเองนะ ฉันไม่ได้บังคับเอาจากเธอสักนิด"

"แต่..."

"หนึ่งอาทิตย์...ฉันมีเวลาให้พวกเธอแค่นี้เท่านั้น จะจ่ายหรือจะจบเลิกกันเอาเอง" เขابอกก่อนยกมือขึ้นมาดูเวลาบนนาฬิกาข้อมือ จบท้ายด้วยการผายมือตรงไปยังประตูห้อง "หมดเวลาของพวกเธอแล้ว ฉันมีงานอื่นต้องทำต่อ เชิญ"

"อ้ากกก นี่มันอะไรกันเนี่ยย~!!?"

ถึงถึงแหกปากไววายดังลั่นหลังพวกเราเดินออกมาจากห้องกรรมการนักเรียน ยังกดีที่อุดส่าห้ฮีบเอาไว้ให้เดินห่างออกมาสักนิดก่อน ไม่งั้นเสี่ยงได้ทะลุเข้าไปในห้องนั้นแน่

"เฮ้อออ เธอไม่ต้องเครียดขนาดนั้นหรอกน่า ฉันนี่สิควรเครียดกว่า" จันทน์ไปตบปาเพื่อนปูๆ "คนที่ชนรูปปั้นเทพีนั้นล้มจนแตกคือฉันนะ ถ้ามันจะชวยก็ชวยที่ฉันนี่ เธอไม่ต้องรับผิดชอบด้วยหรอก --;"

ทำไมนะ ทำไมฉันถึงได้มีเหตุให้ต้องเกี่ยวข้องกับพวกกรรมการนักเรียน ได้ตลอด ปีก่อนก็ตกเป็นผู้ต้องสงสัยว่าทำต้นบอนไซญี่ปุ่นราคาแพงหุ้ของผู้อำนวยการเสียชีวิต เพราะฉันมีกรรมการนักเรียนเห็นว่าฉันแอบเอาน้ำอัดลมเทรตใส่ต้นไม้ แล้วไม่กี่วันต่อมามันก็ตาย ไม่เอานานา ต้นไม้มันไม่ได้ตายง่ายๆ เพราะน้ำอัดลมที่วางทิ้งไว้จนเย็นซืดเพราะน้ำแข็งละลายจนแทบหมดแก้วหรอกน่า! ดินะที่ฉันรดมาได้หลุดเหว็ดเพราะผู้อำนวยการตัดสินใจไม่ตัดสินใจเอาความหรือสืบสาวราวเรื่องราวสาเหตุการตายที่แท้จริงคืออะไร

เหมือนจะรอด แล้วก็ดันมามีเรื่องนี้เข้าอีก!

"ได้ไงกันล่ะ" ถึงสายหัว "เราอยู่บนเรือลำเดียวกันก็ต้องรับผิดชอบร่วมกันสิน่า คราวก่อนที่เธอไปแอบถ่ายภาพไทมเลอร์ น้องชายประธานจนล้มกันเข้าเป็นอาทิพย์ฯ ฉันยังซื้อยานวดมาฝากเลย จำไม่ได้รึไง" ถึงถึงทำท่าเหมือนจะเครียด แต่ไม่วายเล่นมุขแป๊กใส่ไม่เลิก "เออจี้ ฉันออกสัปดาห์ร้อยที่เหลือเธอออกเป็นไง"

"ตกลงละ"

เกือบจะซึ้งกับ친เพื่อนรักไม่ทิ้งกันไปไหนแล้วเชียว ถ้าไม่จบด้วยมุขไม่ฮาพาเพื่อนยิงเครียด *-

"เออ ก็สมควรเครียดอะ รูปปั้นบ๊าบอะไรราคาตั้งเกือบครึ่งล้านสร้างมาจากสวรรณศรีใจก็ไม่รู้" ถึงกลอกตาบ่นอุบ "แต่เชื่อฉันเถอะ ว่าอีตาประธานนักเรียนนั้นไม่ได้อยากให้เราหาเงินมาใช้จริงๆ หรือ เขาแค่อยากเห็นพวกเราดิ้นรนทรมานเพราะหาเงินมาใช้คืนไม่ได้ต่างหาก สุดท้ายยังงี้ก็ต้องรู้ถึงหูผู้อำนวยการอยู่ดีนั่นแหละ ใครที่ไหนจะไปหาเงินเยอะเยอะแบบนั้นได้ง่ายๆ ในเวลาแค่หนึ่งอาทิตย์ พวกเราไม่ได้เป็นลูกเศรษฐีที่ไหนสักหน่อย จะได้ตืดนิ้วเปาะแล้วเงินก็วิ่งกรวลงมาจากฟ้าแบบนั้นนะ :("

"เออ ก็เดาว่าจั้น"

"เออจ้ะ เราไปปล้นธนาคารกันเป็นไง O_O"

"ไม่ตลก =_" เกือบละ เกือบจะดีละ เข้าโหมดซีเรียสได้ไม่ถึงห้านาที กลับมาสู่ช่วงมุกไม่ฮาพาเพื่อนเครียดอีกจนได้

"เออออ ไม่เล่นมุกก็ได้" ถึงจี้ปากเบาๆ ก่อนยกมือเคาะปลายคางแบบใช้ความคิด "แต่ความจริง เหมือนฉันจะคิดอะไรออกอยู่อย่างนะ"

"อะไร ให้ไปปล้นอะไรที่ไหนอีกล่ะ"

"ไอ้ที่ไหนเล่า! มันง่ายกว่านั้นเยอะเลยด้วยซ้ำไป" ถึงบอกพร้อมทำตาเจ้าเล่ห์จนน่าระแวง

"อะไร =_"

"ก็...ลองขอความช่วยเหลือจาก 'หนุ่มป๊อปปี้ข้างบ้านเธอ' ดูไงล่ะ :)"

...หนุ่มป๊อปปี้ข้างบ้าน!?

"โน!!!" ฉันปฏิเสธในศูนย์จุดสองวินาทีทันทีที่สมองประมวลข้อมูลเสร็จ ไม่ต้องใช้เวลาคิดให้มากเลย "ไม่มีทาง ฉันไม่มีทางไปขอร้องนายนั้นแน่ๆ เอาแผนอื่นเหอะ *-"

"อะไรเล่า เลย์นะเป็นถึงหลานชายคนโปรดของผู้บริหารโรงเรียนเชียวนะ เธอกับเขารู้จักมาตั้งแต่วัยเด็กแล้ว ไม่ใช่ไรเงิ ทางรอดอยู่แค่เอื้อมแบบนั้นแล้ว จะไปคิดแผนอื่นให้ลำบากสมองทำไมกัน ขอร้องให้เขาช่วยคุยให้แค่นั้นก็จบปั้ง เงินไม่เสีย โทษก็ไม่โดน แถมยังหักหน้าพี่ประธานซีเก็นันได้อีกต่างหาก ยิ่งป็นนัดเดียวได้คนมาทั้งป้า!"

"ไม่" ฉันปฏิเสธอีกหน เสียงแข็งกว่าเดิมด้วยซ้ำ โดยเฉพาะได้ยินชื่อนั้นหลุดจากปากเพื่อน "บอกแล้วไง ฉันเลิกรู้จักหมอนั้นตั้งแต่หลายปีก่อนแล้ว =_"

ใช่ ฉันรู้จักหมอนั้น ผู้ชายแสนเพอร์เฟกต์ที่ทุกคนในโรงเรียนต่างรู้จัก แถมยังรู้จักเขามาตั้งแต่เราอายุสักห้าหรือหกขวบได้ สมัยเด็กมันก็ได้อยู่หอกรมีเพื่อนข้างบ้านแสนดี ครอบครัวยุ่งของเขาดีแสนเอ็นดูฉัน ขนมนไม่เคยขาดของฝากมาให้ตลอด แต่ไ้เรื่องแบบนี้พอโตขึ้นมันก็มีจุดเปลี่ยนเหมือนกันนี่นา...

"ไ้หลายปีก่อนที่ว๊านะ หมายถึงตั้งแต่ที่เขาเริ่มกลายเป็นหนุ่ม

ป๊อปปูล่าร์สินะ" ถึงทำหน้าที่แข่งหลังพ่นลมหายใจพรีดใส่ฉัน "เฮ้อออ การมีคนรู้จักเป็นหนุ่มป๊อปปูล่าร์แบบนั้นมันแยตรงไหนกันล่ะ เป็นฉันจะป่าวประกาศให้สาว ๆ ทั้งโรงเรียนอิจฉาเลย"

"เหอะ ไม่เจอกับตัวไม่รู้หรอก" ฉันย้อน "การมีเพื่อนข้างบ้านเป็นหนุ่มหน้าตาดี มันจะทำให้ชีวิตส่วนตัวของเธอในโรงเรียนแปรปรวนไปหมด สาว ๆ ทั้งโรงเรียนจะพากันเข้าหาเธอ เสมือนเธอเป็นสะพานข้ามแม่น้ำ ไม่ก็ลึप्तความเร็วสูงที่จะพาไปสู่ยอดดึก นั่นนะ โคตรเซ็งเลยนะจะบอกให้ = ="

การมีเพื่อนข้างบ้านแถมยังเป็นเพื่อนสนิทกันมาแต่เด็กอย่างเดียมนักก็ดี แต่พอเราเริ่มโตขึ้นเรื่อย ๆ และเขาเริ่มฉายประกายออว่าความดูดีออกมามากขึ้นและมากขึ้น ประกอบกับเหล่าสาว ๆ ในโรงเรียนเริ่มแกแอดกันมากขึ้น มันก็เริ่มกลายเป็นข้อเสียขึ้นมา

ไม่มีวันไหนเลยที่ปราศจากคำถามทำนองว่า 'เธอคือเพื่อนสนิทของเลยไ่มั้ย' 'เธอรู้จักกับเลยไ่มั้ย' และไม่มีวันไหนเลยเช่นกันที่จะไม่มีคำขอร้องทำนองว่า 'ฉันฝากขนม/ของขวัญไปให้เลยไ่มั้ย' แถมยัง 'ฉันฝากให้เลยไ่มั้ย' เธออย่าแอบเอาไปกินคนเดียวเชียวนะ ขอบใจจ้ะ' อะไรพรรคนั้นด้วย

สรุปคือฉันกลายเป็นคนที่ไม่มีความสงบของตัวเอง ไม่มีเลยสักนิดแม้กระทั่งเวลาส่วนตัวของฉัน อย่างตอนกำลังล้างมือหลังออกมาจากส้วมก็ตาม จนฉันตัดสินใจทวงคืนความสงบด้วยการตัดขาดจากเขาในที่สุด -*!

"จี้ แล้วเธอมีแผนดี ๆ แผนอื่นรึไง นอกจากกลับไปที่แผนปล้นธนาคารตามที่ฉันเสนอตอนแรกนะ"

"แผนนี้ก็ตัดออกไปด้วยเลย :("

"งั้นก็กลับไปนอนคิดให้หัวแตกเลยเหอะยะ หนึ่งอาทิตย์กับเงินตั้งเป็นแสนแบบนั้น ถ้าไม่ปล้นธนาคาร ก็ไม่รู้จะทำไงแล้วล่ะ"

"ขอเวลาฉันคิดอีกสักนิดเถอะ รับรองได้เลย --+"

มันต้องมีสักทางแหละน่า สักทางที่ไม่ใช่ปล้นธนาคาร ฉันไม่ยอมเอาอนาคตนักเรียนไปจบลงในคุกตั้งแต่ยังเรียนไม่ทันจบแน่ ๆ

'...ลองขอความช่วยเหลือจาก 'หนุ่มป๊อปปูล่าร์ข้างบ้านเธอ' ดูไหมล่ะ'

ไม่ๆ นั่นก็ด้วย! ให้ตายยังไงฉันก็ไม่มีทางไปขอความช่วยเหลือจากหมอนั่นแน่ๆ ให้ขอความช่วยเหลือจากคนที่ฉันไม่อยากเสวนา ไม่อยากทำตัวเหมือนรู้จักมักจี่กับเขามากแล้วเนี่ยนะ...

ฝันไปเถอะ ไม่มีทาง :(

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625093.html>